

ஸ்ரீ:

அழகியமணவாள மாமுனிகளும் த்ராவிடவேதாந்த ஸம்ரக்ஷணமும்

ந்யாயவேதாந்தவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

நாதமுனிகள் தொடங்கி, எம்பெருமானார் நடுவாக மணவாளமாமுனிகள் ஈரூகவுள்ள, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தைப் பரவச்செய்த ஆசார்யர்களை பூருவாசார்யர்கள் என்று புகழ்ந்து பேசுவர். நம்போன்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஆத்மசேஷமத்தில் முடிவடையக்கூடியவைகளாயும் அவசியம் அறியத்தக்கவைகளாயும் உள்ள உண்மைப்பொருளை உணர்த்துமவன் ஆசார்யன் ஆவான்.

அறியாதன அறிவித்தவன்

ஆழ்வார் தன் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்த உபகாரங்களை புகழ்ந்து பேசும்போது “என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இவ்வாக்யத்தில் ‘எம்பெருமானே! என்னைப் பெற்ற தாயும் நீ, தந்தையும் நீ, என் ஆத்மசேஷமத்தில் முடிவடைகிறதாயும் அவசியம் அறியத்தக்கதாயும் உள்ள உண்மைப்பொருளை உணர்த்துமவனான ஆசார்யனும் நீ; இங்ஙனம் என் திறத்தில் பலவிதமாயிருந்து பல நன்மைகளைச் செய்த உன்னை நீ செய்த எந்த நன்மைகளைச் சொல்லிப்புகழ்ந்து பேசவேன்?” என்று ஈடுபடுகிறார். “அறியாதன அறிவித்த அத்தா” என்னும் பகுதியை நாம் ஊன்றி நோக்கினால் நாம் முன்பு உணராத உண்மைப்பொருள்களை உணர்த்துமவனே ஆசார்யன் என்பது நன்கு புலனாகும்.

மூன்று உண்மைப் பொருள்கள்

நாம் முன்பு உணராததும், ஆசார்யன் உணர்த்த உணரத்தக்கதுமான உண்மைப் பொருள்கள் பல. எனினும் அவற்றுள் திருமகள் கேள்வனான எம்பெருமானே மிக உயர்ந்த தெய்வம்; மோக்ஷகாலத்தில் அடையப்பெறும் அவ்வெம்பெருமானே உயர்ந்தபேறு. அப்பேற்றைப் பெறுதற்கு அவ்வெம்பெருமானே மூலஸூக்ருதம் (முக்கியஸாதனம்) என்னும் இம்மூன்றும் முக்கியங்களாகும். இம்மூன்று உண்மைப் பொருள்கள் ஏனைய ப்ரமாணங்களால் உள்ளபடி உணர இயலாது. இம்மூன்று உண்மைப் பொருள்களையே வடமொழி மறைகளும், தென்மொழி மறைகளும் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

அநந்தனின் அவதாரம்

திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உகப்பிக்கும்

நித்யஸூரிகளுள் (பெருமக்களுள்) திருவனந்தாழ்வான் என்பவரே முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர் ஆவர். அத்திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமான் நியமனத்தை, தலையாலே தாங்கி, இவ்வுலகில் அறிவிலாமனிசரான நமக்கு, மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்களை உள்ளபடி உணர்த்த ராமாநுஜராகவும், அழகியமணவாளமாமுனிகளாகவும் திருவவதாரம் செய்தருளினான் என்பது ஸத்ஸம்பரதாயம்.

ராமாநுஜரும் த்ராவிடவேதாந்தமும்

எம்பெருமானாராக(ராமாநுஜராக)த் திருவவதாரம் செய்தருளினபோது, ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தின் மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்கள் மூன்றையும் தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களினாலும் பரவச்செய்தருளினார். எம்பெருமானாருக்கு த்ராவிட வேதாந்தம் சிறிதும் தெரியாது என்று சிலர் பிரசாரம் செய்துவருகின்றனர். அது உண்மையன்று. த்ராவிட வேதாந்தங்களினுடைய மேற்கூறிய உண்மைப்பொருள்கள் மூன்றையும், அவர் தம்முடைய காலத்திலே நன்கு பரவச்செய்தவர் என்பதுதான் உண்மை. இங்கு “ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்; மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்ற தனியன் வாக்கியத்தைக் காண்க.

பெரியாழ்வார் பாசுர உரையில்

மேலும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமொழியில் இறுதிப்பாசுரம்—

“வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே

கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை

ஆயரேற்றை அமரர்கோவை அந்தணர்தம் அமுதத்தினை

சாயை போலப் பாடவல்லார் தாமும் அணுக்கர்களே”(5-4-11) என்பது.

இப்பாசுரத்தில், “சாயைபோலப் பாடவல்லார்” என்னும்பகுதி நான்காம்அடியில் உள்ளது. ஒரு ஸமயம் இப்பகுதிக்கு என்ன கருத்து என்பதை அருளிச்செய்யவேணும் என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்கிறார்கள். அவ்வமயம் எம்பெருமானார் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கவில்லை. “இப்பகுதிக்கு இன்னது கருத்து என்பதை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டதில்லை” என்று சொல்லி, எம்பார் எம்பெருமானாருடைய திருவடிநிலைகளைத் தம் தலைமேல் தாங்கி அவரை, அன்போடு சிந்தித்து அவர் அருளை ஒருவிதமாகப்பெற்று, “எம்பெருமானாருக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறவர் நிழல்போலே நெருங்கி இருப்பார்” என்று அருளிச்செய்தார். இச்சரிதம் மேற்குறித்த பாசுரவ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. த்ராவிடவேதாந்த உண்மைப்பொருள்களை எம்பெருமானாராகத் திருவவதாரம் செய்தபோது அவர் பரவச்செய்தார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உண்டு. அவர் பரவச்செய்தவரல்லர் என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை; ஆனாலும் ஸமஸ்க்ருத வேதாந்தார்த்தத்தை தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களாலும் பரவச்செய்யுமதில் நோக்குடையவராயிருந்தார். அவரே மணவாள

மாமுனிகளாகத் திருவவதாரம் செய்தருளினபோது த்ராவிடவேதத்தின் ஸாரப்பொருள் களாகிய மேற்கூறிய மூன்றையும் தம் உபதேசங்களாலும், நூல்களினாலும் பரவச்செய்யுமதிலே திருவுள்ளத்தை செலுத்தியிருந்தார்.

மாமுனிகளும் வடமொழி வேதாந்தமும்

அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்கு ஸமஸ்க்ருத வேதாந்தம் சிறிதும் தெரியாது என்று சிலர் கூறுவதும் பொருத்தமன்று; லோகாசார்யன் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்த்வத்ரயம் இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் இம்மாமுனிவர் அத்யாஸ்சர்யங்களான வியாக்கியானங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். அவற்றை நன்கு அனுபவிப்பார்க்கு ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தில் இவருக்குள்ள ஆழ்ந்த அறிவு நன்கு விளங்கும்.

முப்பத்தாருயிரப்பெருக்கர்

மேலும் திருவாய்மொழி வியாக்கியானமான ஈட்டை 'முப்பத்தாருயிரம்' என்றே வழங்குவர். ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு ஸ்ருதப்ரகாஸிகை போன்று திருவாய்மொழிக்கு ஈடுமுப்பத்தாருயிரம் அமைந்துள்ளது. அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்கு "முப்பத்தாருயிரப் பெருக்கர்" என்று ஒரு திருநாமம் உண்டு. இவ்வவதாரத்தில் அழகியமணவாள மாமுனிவரிடமிருந்து பலர் ஈடு முப்பத்தாருயிரம் கேட்டு ஆத்மசேஷமம் பெற்றிருந்தது சரித்திரப்பிரஸித்தம்.

விஸத்யவாக்ஸிக₂ாமணி

ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யங்கள் இவற்றில் ஆழ்ந்த அறிவில்லாதவர் ஈடு முப்பத்தாருயிரத்தைப் பிறர்அறியப் பரவச் செய்யமுடியாது. தேனிலே திராசை ஊறியிருக்குமாப்போலே மேற்குறித்த ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான கிரந்தங்களில் ஊறியிருப்பவர்களே ஈட்டை உள்ளபடி பரவச்செய்யமுடியும். ஈடு முதலான சிறந்த நூல்களை அனைவரும் நன்கு அறியும்படி வெகுஅழகாக இவர் தம்முடைய காலத்திலே அருளிச்செய்து வந்தனர் என்பது பற்றியே "விஸத்யவாக்ஸிக₂ாமணி" என்று திருநாமமும் இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதுவரையில் கூறிவந்த இரு அவதாரங்களின் உண்மைகளை ந்யாய ப₄ாஸ்கரம் முதலான வேதாந்தவாத நூல்களை அருளிச்செய்த திருநாராயணபுரம் அனந்தாழ்வான் ஸ்வாமி

“ஸேஷ: ஸ்ரீமாந் நிக₃ம மகுடயுக்த₃ம ரக்ஷா ப்ரவ்ருத்த:

ஸ்ரீமத்₃ராமாவரஜமுநிதாம் ரம்யஜாமாத்ருதாம் ச”

என்றருளிச்செய்திருக்கிறார்.

“திருமகள்கேள்வனான எம்பெருமானே மேலான தெய்வம்; முக்தி காலத்தில் அடையப் பெறும் அவ்வெம்பெருமானே, மிகச் சிறந்தபேறு என்னும் பரமதத்த்வமும், பரமபுருஷார்த்தமும் அநேகமாக அனைவருக்கும் ஒருவாறு தெளிவாகத் தென்படலாகும். அதனால் அத்தத்த்வ புருஷார்த்தங்களை இங்கு விவரித்துக்கூறவில்லை.

எம்பெருமான் மூலஸூக்ருதம்

மேற்கூறிய பேறு பெறுவதற்கு அவ்வெம்பெருமானே முக்கிய ஸாதனம் – மூலஸூக்ருதம் என்பது அவ்வளவு எளிதாக அனைவருக்கும் நெஞ்சில் படக்கூடிய தன்று. அழகியமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களில் ஒவ்வோர் இடத்திலும் “எம்பெருமான் மூலஸூக்ருதம்” என்னும் பரமஹிதத்தின் உண்மையையே எல்லார் நெஞ்சிலும் கல்வெட்டுப்போலே பதிய வைத்திருக்கிறார். இதைச்சிறிது விவரித்துக் கூறுவோம். ‘மூலஸூக்ருதம்’ என்பதை முதலில் சிறிது விளக்கிக் கூறுவோம். “கண்ணன் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பஞ்சலக்ஷங்குடிப்பெண்களும் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று அவன் திருவடிகளில் குற்றேவலை (மிகவும் நெருங்கிச்செய்யும் அடிமையை) நெஞ்சில் பெருப்பேருக வைத்து அதை வெளிப்படுத்தாமல் ஒருவாறு தங்கள் பேற்றை விரும்பிக்கேட்கிறார்கள். அப்போது கண்ணன் ‘நீங்கள் விரும்பினதைத் தந்தருளுகிறேன். உங்களிடத்தில் என்ன புண்ணியம் இருக்கிறது’ என்று கோபிமாரை வினவுகிறான். அப்போது கோபிமார் “சிறிதளவும் எங்களிடம் புண்ணியம் இல்லை. க்ருஷ்ண! உன் அருளாலே வாழ்வுபெற வேண்டியவர்கள் நாங்கள்” என்கிறார்கள்.

அதைச் திருச்செவியேற்ற க்ருஷ்ணன் “இதுவரையில் புண்ணியம் சிறிதும் உங்களிடம் இல்லாவிடினும் இனித் தேடி பிறகு நம்மிடம் வாருங்கோள்” என்று அருளிச் செய்கிறான்; இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட கோபியர் “எங்களுடைய முயற்சியினால் சாதிக்கத் தக்கது ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னோம் க்ருஷ்ண! நீயாகிய (ஸித்த தர்மம் ஆகிய)புண்ணியம் எங்களுக்கு இருக்க, நாங்கள் பேற்றை இழக்கவேண்டுவ தில்லை” என்று மறுத்துக்கூறி, “எங்கள் பேற்றைத் தந்தருளவேணும்” என்று வடும்பிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறார்கள். இச்சரிதம் “குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் நன்கு காணலாம்.

முன்னோர் மொழிந்தவை

“எம்பெருமானே மூலஸூக்ருதம்” என்பதற்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்தில் நடந்த ஒரு சரிதம் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கிறது. அதாவது நல்லடிக்காலமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்தில் ஒருநாள் ஸ்ரீரங்கத்தில் பெருமாள் புறப்பாட்டுக் காக பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழே அறிவில்மிக்க பெரியோர் பலர் திரளாகக் காத்திருந்த வேளையில், ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் “இதுவரை நெடுங்காலம் ஆர் வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ என்று தெரியாது; இன்று வகுத்த ஸேஷி(ஸ்வாமி)யான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்திருக்க என்ன ஸூக்ருதம் பண்ணினோம்” என்றார். அப்போது “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசி பிறக்கக்கூடாது அடியென்?” என்று விசாரம் தொடங்கியது. “பசுவை அடிக்கத் துரத்திச் சென்றவன் அப்பசு கோயிலை வலம் வரும்போது இவனும் பிரதட்சிணம் செய்வது போலே யாத்ருச்சிகமாகவும், கடுமையான கோடை நாளில்,

ஒருவன் ஏற்றச் சாலையிட்டுப் பயிருக்குக் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைக்க, அது வாய்க்கால் வழியேயோடி, தொலைவில் மிகுந்த தாகத்தோடு சென்ற ஒரு வழிப்போக்கனுக்கு இவன் அறியாது அவன் உயிர் தரிக்க உதவினாப்போன்று- அஜ்ஞாதமாகவும் ஸுக்ருதம் ஏதேனும் காரணமாக இருக்கலாம்” என்று பேசிக்கொண்டனர். அந்தத் திரளில் கிடாம்பிப் பெருமாள் என்னுமவர் “நமக்கு பகவத்விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவர் என்று ஒருவர் உண்டோ பற்றுக்கைக்கு” என்று கேட்டார். அதற்குப்பதிலாக, பிள்ளைத்திருநறையூர் அரையர் என்பார் “ஸுக்ருதம்” என்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயம் (பகவான்) தன்னைக் காண்” என்று அருளிச்செய்தாராம். மேற்குறித்தபடி யாத்ருச்சிகங்களாக ஏற்படுமவற்றை, இவனிடத்தில் உள்ள நன்மையாகக் கொண்டு இவனுக்கு அருள்புரியும் அவனன்றே “மூலஸுக்ருதம்” என்பது அப்போது தெளியலாயிற்று.

அதுவும் அவனது இன்னருளே

இந்தச் சரிதத்தையும் இத்துடன் “முமுக்ஷுப்படி” சரமஸ்லோக ப்ரகரணத்தில் உள்ள “ஸ்வீகாரம் தானும் அவனாலே வந்தது” என்ற ஸுத்ரத்துக்கு மாமுனிகள் நல்கியுள்ள உரையையும் காண்க. அதாவது - “எம்பெருமானைப் பற்றினவருக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்கி, இஷ்டங்களைத் தருகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே, அதற்கு முன்னதான அவனைப் பற்றும் அப்பற்றும் அவனாலே உண்டானது. இத்தால் பற்றுதல் என்பது பகவானாகிற உபாயத்தின் பயனே ஒழிய அப்பற்றுதல் உபாயமாகாது” என்பது. மேலும் “ஸ்ருஷ்டி-அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்”; “அதுவும் அவனது இன்னருளே” என்னும் ஸுத்ரங்களில் அந்த ஸ்வீகாரம் (பற்றுதல்) தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி (முயற்சி) பலம் என்றே கொள்ளவேண்டும் என்று இக்கருத்தை அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார் மாமுனிகள். திருமாமகள் கொழுநனே மேலான தெய்வம். முக்தி காலத்தில் அடையப் பெறும் சிறந்தபேறு அவ்வெம்பெருமானே. அப்பேற்றினைப் பெறுதற்கு முக்கிய ஸாதனம் மூலஸுக்ருதம் அவனே என்பது மாமுனி காட்டிய வழியில் தெளியலாயிற்று.

இப்படி த்ராவிட வேதாந்த உண்மைப்பொருள்களை தம் உபதேசத்தாலும் நூல்களாலும் பரவச் செய்த மாமுனிகள், விசேஷித்து எம்பெருமானே மூலஸுக்ருதம் என்பதை முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாது கேட்டு, தாம் பின் அதனை நன்கு சிந்தித்துத் தெளிவாகப் பலவிடங்களிலும் வெளியிட்டுள்ளார். எம்பெருமானாராகவும், மாமுனிகளாகவும் அவதரித்து திருவனந்தாழ்வான் நமக்கு அருளியுள்ள உபய(இரு)வேதாந்த உண்மைப் பொருள்கள் பலவற்றுள் சிலவற்றையேனும் மாமுனிகள் அவதாரமாதமான ஐப்பசியில் சிந்தித்து மகிழ்வோமாக.